

Ewald Frank – Edmonton No. 1 -A ne găsi locul la altar...-

Mulțumesc Domnului pentru ocazia din seara aceasta de a vă vorbi în numele Său scump și sfânt. Eu nu sunt în stare să predic – va trebui să vorbesc doar. Am avut ceva probleme (un colaps – o epuizare sau depresie nervoasă) cu câteva săptămâni în urmă. Nu am fost atent! Noi suntem totuși oameni și avem nevoie de odihnă. Dar se întâmplă că focul arde și nu-l putem opri! Și așa cum a spus profetul Ieremia: „...iată că în inima mea este ca un foc mistuitor, închis în oasele mele. Caut să-l opresc, dar nu pot.” Lucrurile lui Dumnezeu ne-au cuprins atât de mult, încât noi nu mai suntem ai noștri. Timpul nostru, și tot ceea ce suntem noi, Îi aparține Lui.

Aduc saluturi din partea copiilor scumpi ai lui Dumnezeu din diverse țări, mai ales din ultimele vizitate de noi în ultimele câteva săptămâni: Ghana, Togo, Nigeria, Elveția, Finlanda, Polonia. Toți vă transmit dragostea lor. Mai ales biserica din Germania se roagă pentru această călătorie, și ei vă transmit dragostea și salutările lor.

Aș putea spune multe lucruri în această seară. Aș putea vorbi despre ceea ce face Dumnezeu. Cum am mai spus-o deja, nu mă interesează nimic din ceea ce ar putea face un om în timpul acesta. Nu sunt interesat nici măcar de ceea ce fac eu. Dar vreau să fiu sigur că sunt găsit în voia desăvârșită a lui Dumnezeu. În acest ceas târziu vreau să fiu sigur că nu fratele Frank face ceva, ci Dumnezeu face ceva conform Cuvântului Său. Noi tocmai am văzut mâna lui Dumnezeu într-un fel atât de minunat, în ultimele câteva săptămâni și luni. De ani de zile nu s-au mai petrecut lucrurile în felul în care am văzut și am experimentat din aprilie încoace anul acesta. Nu este vorba numai despre lucruri supranaturale, ci și despre lucrurile pe care le face Dumnezeu în viața copiilor Săi. Acesta este timpul pregătirii finale. Este timpul în care nu doar se vorbește, ci noi trebuie să intrăm în Sfânta Sfintelor. Timpul a devenit foarte serios. Și eu cred că trebuie să folosim timpul pentru rugăciune.

Poate vă interesează ceea ce face Dumnezeu mai ales în țările comuniste. Este uimitor cum Duhul lui Dumnezeu ia Cuvântul

descoperit care este tradus în limbile estice, și același Cuvânt este descoperit prin Duhul Sfânt, și strânge pe cei aleși și le arată calea, așa cum a făcut cu noi toți.

Am fost în Ungaria la Budapesta. Au fost tineri care au luat literatură și casete și Duhul Sfânt a început să miște într-un mod minunat. Noi am avut privilegiul de a boteza 21 de oameni între 18 și 23 de ani, și Duhul lui Dumnezeu face o lucrare adâncă în viețile lor. Au fost tot felul de oameni – veneau cu părul lung, dar apoi Dumnezeu i-a apucat și i-a curățat pe dinăuntru și pe dinafară, făcând din ei scumpi copii ai lui Dumnezeu.

La fel și în celelalte țări. Putem mărturisi spre slava lui Dumnezeu: nu este Cuvântul oamenilor, ci este Cuvântul lui Dumnezeu descoperit prin Duhul Sfânt, Cuvântul care a fost trimis ca ultimul mesaj pentru a chema o Mireasă în aceste zile de pe urmă. Dar nu ieșirea afară va fi încununată, ci intrarea: aceia care merg tot drumul vor intra în bucuria Domnului. Dacă privim în urmă, vedem pe copiii lui Israel ieșind sub mâna tare a lui Dumnezeu – ei au văzut supranaturalul, semne mari și minuni, dar apoi Dumnezeu trebuie să spună în supărarea Lui că ei întotdeauna se rătăcesc în inima lor, fără să înțeleagă căile lui Dumnezeu. El a trebuit să spună: „*Nu veți intra în odihna mea.*” Apoi Scriptura spune că El vorbește despre o altă zi, a adevăratei odihne pentru credincioși: odihna în Isus Hristos, Domnul nostru. Prieteni, aceasta trebuie să fie partea noastră. Nu contează ieșirea afară, ci intrarea. Noi trebuie să facem lucrurile corect până la sfârșit. Și nu veți reuși prin voi înșivă: El trebuie să ne țină de mână, El trebuie să ne călăuzească, El trebuie să ne ducă tot drumul. Nu vă socotiți singuri în stare s-o faceți. Veți reuși numai prin harul Său. Nu este din cauza voastră, ci este din cauza Lui. El este acela care ne-a scos afară, și El este acela care ne va duce înăuntru. Și este dorința noastră să fim o parte din ceea ce face Dumnezeu în timpul acesta.

Mai ales adunările din Polonia au fost o binecuvântare pentru noi. Am fost surprins să văd astfel de mulțimi numeroase – 5000 de oameni – venind de peste tot ca să audă Cuvântul lui Dumnezeu. Vă dați seama că nu erau permise astfel de adunări acolo, așa că ne-am dus pe unde-am putut. A fost minunat. Am fost atins mai ales de mărturia unui bărbat din

Rusia. Poate vă este greu să înțelegeți. Îi curgeau lacrimile în timp ce vorbea. Povestea cum a auzit de William Branham chiar înainte de al doilea război mondial, și cum au primit profeții că înainte de revenirea lui Hristos vor primi un mesaj de chemare afară și de pregătire. În acea profeție fost spus chiar și numele omului folosit de Dumnezeu în generația aceasta. El plângea. Apoi a spus: „Frate Frank, eu nu am avut șansa de a-l întâlni pe profetul lui Dumnezeu, dar tu ne-ai adus mesajul lui.” Și el plângea întruna și fiecare a fost atins.

Prieteni, se poate să stai acasă și câteodată să mai și critici pe cineva care se deplasează. Dar eu prefer să fiu criticat decât să stau acasă și să critic. Vă pot asigura că aceasta este mai mult decât o binecuvântare, să știi că ai dus Cuvântul descoperit al lui Dumnezeu până la marginile pământului. Și aceasta este ceea ce face viața reală – o adevărată viață de creștin, pentru că noi nu trăim pentru noi înșine, ci pentru El, care ne-a răscumpărat pe crucea de pe Calvar. Și pe măsură ce trece timpul, ne dăm seama că Isus e tot mai prețios pentru noi. Ne uităm la Calvar și-L vedem sângerând și strigând: „*S-a isprăvit.*” Prieteni, aceasta trebuie să ne atingă inima. Nu este ceva despre care noi doar povestim, ci este ceva ce se întâmplă în viețile noastre.

Înainte de a citi Scriptura aș dori să-i salut în mod special pe fratele și sora Way, și pe sora surorii Way. Vreți să vă ridicați? Noi apreciem faptul că ați venit din SUA ca să fiți cu noi aici în seara asta. Dumnezeu să vă binecuvânteze. Aș vrea să vă spun tuturor care ați venit să auziți Cuvântul lui Dumnezeu, un „Bun venit”.

Prieteni, este foarte târziu. Isus Hristos vine în curând. Și dacă vreți să rezolvați lucrurile cu Dumnezeu, nu amânați pe mâine. Dacă vreți să rezolvați lucrurile dintre voi, nu amânați până mâine. Acesta este timpul s-o faceți. Poate mă voi referi la câteva lucruri, și anume cum s-a ocupat și cum se ocupă încă de noi, Duhul lui Dumnezeu, în ultimele săptămâni. Merge în profunzime în inimile noastre, și noi mulțumim pentru asta. Înainte ca Dumnezeu să toarne Duhul Său și să-și descopere puterea Sa, lucrurile trebuie să meargă foarte adânc în viețile noastre. El trebuie să ne cerceteze inimile, și să corecteze lucrurile, dacă acestea nu sunt corecte.

Pot să vă cer să vă ridicați în timp ce citesc Cuvântul lui Dumnezeu? Fapte 9 de la vers. 10: „În Damasc era un ucenic numit Anania. Domnul i-a zis într-o vedenie: "Anania!" "Iată-mă Doamne", a răspuns el. Și Domnul i-a zis: "Scoală-te, du-te pe ulița care se cheamă "Dreaptă", și caută în casa lui Iuda pe unul zis Saul, un om din Tars. Căci iată, el se roagă; și a văzut în vedenie pe un om, numit Anania, intrând la el, și punându-și mâinile peste el, ca să-și capete iarăși vederea." "Doamne", a răspuns Anania, "am auzit de la mulți despre toate relele, pe care le-a făcut omul acesta sfinților Tăi în Ierusalim; ba și aici are puteri din partea preoților celor mai de seamă, ca să lege pe toți care cheamă Numele Tău. Dar Domnul i-a zis: "Du-te, căci el este un vas, pe care l-am ales, ca să ducă Numele Meu înaintea Neamurilor, înaintea împăraților, și înaintea fiilor lui Israel; și îi voi arăta tot ce trebuie să sufere pentru Numele Meu." Anania a plecat; și, după ce a intrat în casă, a pus mâinile peste Saul, și a zis: "Frate Saule, Domnul Isus, care ți S-a arătat pe drumul pe care veneai, m-a trimis ca să capeți vederea, și să te umpli de Duhul Sfânt." Chiar în clipa aceea, au căzut de pe ochii lui un fel de solzi; și el și-a căpătat iarăși vederea. Apoi s-a sculat, și a fost botezat.”

Să ne rugăm:

Tată ceresc, ne rugăm în numele scump al lui Isus Hristos pentru călăuzirea Duhului Sfânt în această adunare. Doamne Dumnezeule, eu mă simt atât de nevrednic să stau aici. Dar mă uit la Tine prin credință: fii cu noi în această adunare, atinge inimile noastre, cercetează viețile noastre. O, Dumnezeule, să fie ceasul în care ne găsim calea la cruce, să venim la Tine și să avem o experiență nouă, și să fim asigurați că suntem în voia Ta desăvârșită în acest ceas târziu. Ne rugăm ca Tu să ai calea Ta cu noi în această adunare, spre slava ta. Ne rugăm în Numele scump al lui Isus Hristos, Domnul nostru. Amin.

Vă puteți așeza. Eu cred că fiecare copil al lui Dumnezeu are dreptul de a-și compara viața și experiențele lui, cu Cuvântul lui Dumnezeu. Și cred că dacă privim în Faptele Apostolilor, găsim adevăratul model al Bisericii Noutestamentale. Vedem cum a fost începutul, citim despre binecuvântări, vedem călăuzirea Duhului Sfânt, vedem cum au fost folosiți oamenii de către Dumnezeu, vedem cum

bisericile erau în unitate, rugându-se încât s-a cutremurat clădirea. Vedem cum Dumnezeu făcea mari lucruri în mijlocul poporului Său. Și eu cred că acesta este exemplul nostru. Și cred – și poate că am dreptul să spun că nu vom fi mulțumiți până ce nu vedem acele lucruri împlinite în viețile noastre, până ce nu vedem aceleași rezultate și aceeași mișcare a Duhului Sfânt, așa cum este scris în cartea Faptelor. Nu era doar o predică despre faptul că Isus Hristos este același, ci acest lucru se descoperea în adunări. Era vizibilă în mod clar făgăduința că oriunde sunt adunați doi sau trei în Numele Său este prezent și El acolo, este și El în mijlocul lor. Înțelegem că dacă El este în mijlocul nostru, ceva se petrece. Nu este numai o predică, ci El este prezent ca să-și confirme Cuvântul Său, să facă lucrurile pe care le-a mai făcut. Și îmi place afirmația slujitorului și profetului lui Dumnezeu: „Dacă Isus Hristos este același, El trebuie să fie la fel în fiecare aspect. Și trebuie să facă aceleași lucruri pe care le-a făcut în trecut.”

Și aceasta ne dă credință, prieteni. Ne dă curaj să privim spre Dumnezeu, să ajungem să avem o umblare personală cu Dumnezeu. Să nu ne bazăm pe ceea ce a făcut Dumnezeu în viața sau slujba altcuiva, ci să devină experiența noastră personală cu Cel Atotputernic. Să putem privi în viețile noastre și să spunem: „Eu am experimentat aceleași lucruri așa cum se găsesc în Cuvântul lui Dumnezeu.”

Prieteni, aproape că sunt gata să spun că dacă viețile noastre nu se compară cu ale acelora despre care citim în Scriptură, atunci nu am ajuns încă la locul în care ar trebui să fim găsiți în timpul acesta.

Nu folosește la nimic să vorbim despre apropiata venire a lui Isus Hristos, decât dacă ne dăm seama că Dumnezeu are un scop pentru și cu Mireasa din timpul acesta. Și dacă El are un scop, noi trebuie să ajungem la înțelegerea desăvârșită a căilor lui Dumnezeu din timpul acesta. Privim în urmă și vedem căile Lui în slujba slujitorului și profetului Său. Și eu cred că toți care suntem adunați aici în seara asta, nu trebuie să vorbim prea multe despre aceste lucruri. Ele ne sunt cunoscute. Cuvântul lui Dumnezeu ne este descoperit. Dar Cuvântul trebuie să devină o realitate în viața ta. Cuvântul trebuie să fie o parte din tine iar tu trebuie să fii o parte din acel Cuvânt. Nu contează ceva ce mărturisim doar cu buzele, ci ceva ce se întâmplă cu adevărat.

Dacă mergem la începutul Noului Testament, vedeți supranaturalul peste tot. Nașterea lui Ioan botezătorul a fost anunțată de un înger venit din cer. La nașterea lui Isus Hristos chiar și păstorii de pe câmp au văzut supranaturalul. Chiar și când biserica a fost înființată la Rusalii, în primul secol în prima generație, vedeți mișcarea Duhului Sfânt. Vedeți cum oamenii au fost în prezența lui Dumnezeu, cum i-a putut folosi Duhul Sfânt, i-a călăuzit, a vorbit prin ei. I-a folosit așa cum am citit aici despre Anania. Nu citim prea multe despre el. Aceste versete pe care le-am citit sunt atât de scumpe. Biblia spune: „*În Damasc era un ucenic numit Anania. Domnul i-a zis într-o vedenie: "Anania!" "Iată-mă Doamne", a răspuns el.*” Prieteni, vedem aici că acest om avea o legătură cu Dumnezeu. A avut părtășie cu Domnul, nu a pretins doar că este un creștin, ci Hristos i-a putut vorbi, l-a putut folosi, l-a putut însărcina spunându-i: „*Scoală-te, du-te pe ulița care se cheamă "Dreaptă", și caută în casa lui Iuda pe unul zis Saul, un om din Tars. Căci iată, el se roagă; și a văzut în vedenie pe un om, numit Anania, intrând la el, și punându-și mâinile peste el, ca să-și capete iarăși vederea.*” Vedeți, Dumnezeu lucrează în ambele părți: el vorbește celui ce vine la adevăr și vorbește celui ce deja este în adevăr, ca acesta să fie folosit pentru ca alții să fie aduși în adevărul Cuvântului sfânt al lui Dumnezeu. Dacă citim astfel de lucruri în Cuvântul lui Dumnezeu, ne întrebăm „Unde suntem noi? Doamne, cum stăm noi în prezența Ta? Ne-ai putut vorbi nouă? Ne-ai putut folosi?” Unde stăm noi în prezența lui Dumnezeu?

Prieteni, este minunat să vorbești despre cum a fost folosit profetul lui Dumnezeu, în slujba infailibilă – cea mai apropiată slujbă de aceea a lui Isus Hristos din câte au fost vreodată pe pământ. O slujbă care nu poate fi comparată cu a lui Pavel sau Petru, ci întrece toate lucrurile făcute de Dumnezeu, o slujbă puternică la care am fost martori în această generație. Dar nu aceasta este întrebarea noastră, ci noi întrebăm unde se află Mireasa? Cum stăm noi, fiecare în parte, în prezența lui Dumnezeu? Nu-i de ajuns să știi unde se găsea acela folosit de Dumnezeu. Este rândul nostru: noi să ne găsim locul nostru în trupul lui Hristos. Și dacă Hristos nu are locul convenit în trupul Său, nici noi nu ne putem găsi locul nostru. Numai dacă noi Îl așezăm pe El acolo unde-I

este locul, ne va așeza și El acolo unde este locul nostru. Dacă Îl cunoaștem pe El, noi suntem cunoscuți de El. Sper că înțelegeți aceasta.

Seara trecută am spus că Isus Hristos nu este numai Temelia, ci este și Capul. El este Cel dintâi și Cel de pe urmă, Alfa și Omega. El nu a fost doar la început, ci este și la sfârșit, pentru că El este Cel dintâi și Cel de pe urmă. La începutul Bisericii Noutestamentale, oamenii lui Dumnezeu I-au dat lui Hristos locul cuvenit. El a fost temelia și nu poate fi pusă o alta, în afară de aceea care deja a fost pusă, și care este Isus Hristos. Și pe aceasta a fost zidită clădirea lui Dumnezeu. Dar acum am ajuns chiar la sfârșitul timpului de har. Clădirea este aproape terminată. Noi urmează să fim pietrele vii care formează împreună Templul lui Dumnezeu. Iar acum la sfârșit, Hristos trebuie să fie așezat în această Clădire a lui Dumnezeu. El a fost așezat la început, iar acum trebuie așezat cum se cuvine, la sfârșit. Știm căci Scriptura vorbește despre așezarea Pietrei de încheiere, în profetul Zaharia, și aceasta se va face în strigăte de „*Îndurare, îndurare cu El.*” Ce înseamnă aceasta? Înseamnă că El are întâietate în toate lucrurile. El este Capul Trupului Său, iar noi suntem mădulare puse laolaltă ca Trupul lui Isus Hristos. Și dacă El este Capul, atunci El hotărăște asupra fiecărui mădular. Nu stăpânește un mădular peste alt mădular, ci fiecare mădular este supus Capului. Hristos-Capul, Hristos-Piatra de încheiere... Iar dacă noi Îi dăm Lui locul cuvenit în Biserică, atunci nu mai trebuie să ne îngrijorăm de altceva. Atunci El ne va așeza pe noi la locul corespunzător, în slujba corectă. Dar ca s-o facă, El trebuie să fie prezent. Nu este de datoria nimănui care are o slujbă, ca el să-i așeze pe alții. EL așează în Biserica Lui diversele slujbe și El este acela care se descoperă prin fiecare în parte, care este botezat în Trupul lui Hristos prin Duhul Sfânt.

Prieteni, noi nu am avut în Europa secetă numai în domeniul natural, ci este secetă și în domeniul spiritual în lumea întreagă. Și avem nevoie de adevărata ploaie care vine de la Dumnezeu. Noi am văzut rezultatul unei astfel de secete de atâtea săptămâni și luni, anul acesta în Europa. Secerișul este astfel afectat. Dar când vine ploaia este o astfel de eliberare, de bucurie. Noi știm: este o binecuvântare. Nu vrem să intrăm în aceste lucruri chiar acum, dar sunt unii care pretind că lor le-au fost descoperite niște taine, tunetele.

Dar dragii mei prieteni, eu cred că dacă Dumnezeu face ceva, nu este nevoie ca noi să ne convingem unii pe alții. Când se va întâmpla, noi vom ști ce este. Dacă trebuie să convingem pe cineva, ceva nu funcționează bine. Dacă eu trebuie să vă conving în legătură cu ceva ce este o realitate, atunci ceva nu este în regulă cu mine sau cu voi, sau poate cu amândoi simultan. Dacă Dumnezeu a făcut cu adevărat ceva, nu este nevoie să convingem pe nimeni, va deveni un lucru clar pentru toți. Iar când Dumnezeu va face ceva, va fi ceva la scară mondială, în Mireasa lui Hristos. Nu se va ridica un om cu ceva, ci Dumnezeu va face ceva prin Duhul Sfânt conform Cuvântului lui Dumnezeu, în Mireasa lui Isus Hristos.

Dar trebuie să ne dăm seama că noi trebuie să așteptăm în prezența lui Dumnezeu. Acesta este un lucru pe care mulți nu-l înțeleg. Ei nu vor să aștepte, ci devin nervoși, și ei cred că a sosit timpul și trebuie să facă ceva. Aceea este cea mai mare greșală a noastră. Dacă nu putem aștepta, facem greșeli. Dar trebuie să așteptăm până vine Isaac, fiul făgăduit. Trebuie să ne călăuzim după Cuvântul făgăduit al lui Dumnezeu. Și dacă avem o făgăduință, atunci de ce să ne îngrijorăm? S-a îngrijorat Avraam? Biblia spune că el s-a întărit tot timpul, laudând pe Dumnezeu pentru că va vedea împlinirea făgăduinței. Dacă suntem sămânța lui Avraam, nu trebuie să ne îngrijorăm. Tot ce trebuie să facem este să umblăm cu Dumnezeu și să fim tăiați împrejur ca și Avraam. Iar dacă ești tăiat împrejur la inimă, nu trebuie să te îngrijorezi, dar tăierea împrejur trebuie să fie prezentă.

Sunt atât de mulți care spun că ei sunt sămânța lui Avraam, și că au făgăduința, dar Biblia spune că Dumnezeu a confirmat aceasta dându-i lui Avraam pecetea tăierii împrejur, dovedind astfel din partea Celui Atotputernic, că lucrul acela se va împlini. Deci Avraam nu a primit doar o făgăduință, ci a fost o tăiere împrejur care a fost împreună cu aceasta. Și probabil din cauza asta mulți încă nu au înțeles că există o tăiere împrejur care trebuie să se petreacă în inimile noastre, ca tot ceea ce este de prisos să fie îndepărtat, înainte de a putea fi descoperit Cuvântul făgăduit al lui Dumnezeu în Mireasa lui Isus Hristos.

Și de multe ori am folosit Apoc. 18 „*Ieșiți afară, poporul Meu,...*” ș.a.m.d. și 2 Cor. 6 unde Scriptura vorbește despre ieșire. Dar prea mulți

se opresc la sfârșitul capitolului 6, fără a mai citi versetul 1 din cap. 7. Aici, în 2 Cor. 6 de la vers. 16 se spune: „*Cum se împacă Templul lui Dumnezeu cu idolii? Căci noi suntem Templul Dumnezeului celui viu, cum a zis Dumnezeu: "Eu voi locui și voi umbla în mijlocul lor; Eu voi fi Dumnezeul lor, și ei vor fi poporul Meu." De aceea: "Ieșiți din mijlocul lor, și despărțiți-vă de ei, zice Domnul; nu vă atingeți de ce este necurat, și vă voi primi. Eu vă voi fi Tată, și voi Îmi veți fi fii și fiice, zice Domnul Cel Atotputernic.*” Să ne oprim la aceste trei versete. Aici Scriptura spune „*Cum se împacă Templul lui Dumnezeu cu idolii? Căci noi suntem Templul Dumnezeului celui viu.*” Acesta este un gând foarte scump. În Vechiul Testament, când Templul a fost construit, slava Domnului s-a coborât, și Scriptura spune că acest lucru a fost cunoscut până la marginea pământului; ceea ce a făcut Dumnezeu prin slujba lui Solomon după ce a fost construit Templul și închinat pentru slujba celui Atotputernic, a fost cunoscut pretutindeni. Oamenii au putut veni de departe să vadă slava lui Dumnezeu, ca să aibă parte din ceea ce Dumnezeu a făcut în timpul acela. Și chiar Domnul Isus Hristos se referă la Regina din Seba, care a venit de departe ca să fie martoră la ceea ce a făcut Dumnezeu după ce Templul a fost dedicat și sfințit pentru un scop: ca Dumnezeu să aibă un loc în poporul Său pe pământ, ca să-Și descopere prezența și să coboare și să locuiască cu poporul Său. Și tot Israelul s-a adunat acolo și Dumnezeu a coborât într-un mod atât de puternic, încât ei au văzut slava lui Dumnezeu și focul lui Dumnezeu coborând. În Vechiul Testament acela era locul în care fusese pus chivotul și Cuvântul lui Dumnezeu descoperit în Vechiul Testament a fost pus în chivot; iar când acest chivot a fost pus în Sfânta Sfintelor, și s-a făcut rugăciunea de sfințire, atunci slava lui Dumnezeu a coborât.

Noi trebuie să învățăm ceva de aici. În Noul Testament mai întâi Hristos este numit Templul lui Dumnezeu. El a spus „*Dărâmați Templul acesta, iar Eu îl voi aduce reface în trei zile.*” Oamenii s-au gândit că El vorbește despre clădirea Templului, a cărei zidire a durat 46 de ani. Dar El vorbea despre templul trupului Său. Dumnezeu locuia în Hristos. Biblia spune că Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine. Chiar în Evrei se spune că acel templu era trupul Său: „*Tu n-ai voit jertfe, ci Mi-ai pregătit un trup.*” Era un vas pământesc, un trup în care a

putut locui Dumnezeu ca să plătească prețul pentru răscumpărarea noastră. Dar după ce suntem răscumparați, noi devenim Templul lui Dumnezeu, devenim Trupul lui Isus Hristos. Și aici Scriptura spune: *„Cum se împacă Templul lui Dumnezeu cu idolii? Căci noi suntem Templul Dumnezeului celui viu, cum a zis Dumnezeu: "Eu voi locui și voi umbla în mijlocul lor..."* Nu este ceva minunat acest lucru? V-ați gândit vreodată la asta? El vrea să umble în voi, vrea să vorbească prin voi, vrea să-Și descopere puterea. Nu Templul primește slava, ci Acela care vine jos să-Și descopere prezența Sa.

Și venind la exemplul pe care Dumnezeu ni l-a dat în această generație, după ce fratele Branham termina de predicat, după un timp spunea: „Voi știți ce aștept eu: prezența lui Dumnezeu. Aștept Îngerul Domnului.” Și deodată spunea: „Acum El este chiar aici pe platformă.”

Prieteni, el trebuia să aștepte până ce prezența lui Dumnezeu cobora. Acesta este un lucru pe care trebuie să-l luăm în considerare. O adunare este incompletă dacă nu Îi dăm o șansă lui Dumnezeu ca să vorbească, să Se miște, să facă orice vrea El să facă în acea adunare. Vom reveni la asta. Dar aici Scriptura spune: *„Căci noi suntem Templul Dumnezeului celui viu.”* Prieteni, în zilele lui Solomon Templul a fost umplut cu slava lui Dumnezeu pentru că a fost zidit conform Cuvântului făgăduit al lui Dumnezeu, dat slujitorului și prorocului Său David. David a avut o dorință în inima sa: aceea de a zidi o casă Domnului. Și Dumnezeu i-a făgăduit: *„Nu tu vei zidi casa, ci fiul tău.”* A fost conform Cuvântului făgăduit de Dumnezeu. Și pentru că a fost făcut conform Cuvântului, slava lui Dumnezeu s-a coborât. Și această casă a fost închinată slujbei Celui Atotputernic.

Eu cred că Mireasa lui Isus Hristos a fost chemată afară sub voia desăvârșită a lui Dumnezeu în timpul acesta. Dar nu cred că am fost chemați afară ca să alergăm dintr-o parte în alta, ci cred că am fost chemați afară pentru un scop foarte deosebit: și anume, să fim aduși împreună ca mădulare ale aceluiași Trup al lui Isus Hristos. Și abia aștept să văd ziua în care vom fi o inimă și un suflet, și slava lui Dumnezeu să coboare ca să umple Templul Său, să locuiască în cei care au ieșit afară, și care s-au separat de toate lucrurile necurate. Noi am auzit mesajul chemării afară, al despărțirii, dar este puțin mai mult decât

doar a vorbi despre asta. Acum totul devine foarte personal. Și noi avem o responsabilitate personală în aceste zile de pe urmă. Să nu vă gândiți că dacă credeți mesajul și dacă l-ați recunoscut pe profetul lui Dumnezeu, acela ar fi semnul că veți reuși. Mulți au crezut mesajul din timpul lui Moise, și l-au recunoscut pe acesta ca profet al lui Dumnezeu, și au fost eliberați, dar nu acela era semnul că vor sfârși cu bine și vor intra. Dragi prieteni, lucrurile devin foarte personale, și eu nu știu de ce, dar noi trebuie să fim foarte aproape de ceva ce va face Dumnezeu. Nu vă pot spune ce va fi, dar va fi ceva minunat în ochii noștri. Și eu vreau să am parte de tot ceea ce va face Dumnezeu până la sfârșit. Nu vreau să privesc înapoi, ci sunt gata să merg înainte așa cum se mișcă Duhul lui Dumnezeu conform Cuvântului, în aceste ultime momente ale timpului.

Așa cum spune Scriptura: „Cum a zis Dumnezeu” – nu „Cum au zis oamenii”, ci „*cum a zis Dumnezeu: "Eu voi locui și voi umbla în mijlocul lor..."*” L-ați văzut vreodată pe Dumnezeu umblând? L-ați auzit vreodată pe El vorbind? Vedeți, acolo lucrurile devin foarte, foarte personale, foarte reale. Îl văd oamenii pe Isus Hristos în voi, în faptele voastre, în cuvintele voastre, în purtarea voastră, în viața zilnică? Îl văd ei în aceste lucruri pe Isus Hristos? Voi știți ce a fost spus: „Mai repede vreau ca cineva să-mi trăiască o predică, decât să-mi predice una.” Sunt mulți capabili să predice, dar ceea ce avem nevoie acum sunt oameni care pot fi epistole vii, citite de toți oamenii. Pur și simplu lăsați-L pe Hristos să aibă calea Lui. Nu este un lucru chiar atât de ciudat. Dacă vreți s-o faceți voi, nu veți fi în stare. Ca și la o oaie: ea nu trebuie să se chinuie ca să producă lână, ci aceasta vine de la sine, pentru că ea este o oaie. **Totul vine dacă noi suntem oile lui Dumnezeu, dacă noi suntem hrăniți din pășunea corectă.** Lucrurile trebuie să vină. Este parte din viața noastră pe care am primit-o de la Dumnezeu. Dacă trebuie s-o facem noi, atunci trebuie să ne îngrijorăm, și niciodată nu va fi bine, pentru că noi nu o vom reuși niciodată. Dar dacă în noi este Hristos, nădejdea slavei, El a promis: „Eu voi umbla în voi, Eu voi locui în voi, Eu voi face toate aceste lucruri, iar voi nu trebuie să vă îngrijorați de asta.” Acolo vedeți diferența. Dacă vreți s-o știți, Domnul a spus că mulți vor veni și vor spune: „Nu am făcut noi asta și asta?” Dar pe pământ este un grup care nu pretinde că a făcut nimic, ci ei spun: „Nu a

făcut Domnul o lucrare minunată? Nu ne-a scos El afară? Nu a fost descoperit brațul Său?” A fost puterea LUI, a fost Cuvântul LUI, a fost lucrarea LUI.

Deci, sunt oameni care nu recunosc meritul lui Dumnezeu. Dar sunt și oameni ai căror ochi sunt deschiși: „Lucrurile au fost făcute prin puterea lui Dumnezeu.” Așa cum a spus Dumnezeu: *„Voi locui în mijlocul lor și voi umbla în mijlocul lor. Eu voi fi Dumnezeul lor și ei vor fi poporul Meu.”* Dacă Dumnezeu locuiește în noi, dacă umblă în mijlocul nostru, dacă vorbește prin noi, dacă-Și descoperă prezența, viața, calitățile Lui în noi și prin noi, atunci avem dreptul să fim numiți fii și fiice ale lui Dumnezeu. Aici spune Scriptura *„Eu voi fi Dumnezeul lor, și ei vor fi poporul Meu...”* Dar vedem și condiția: *„De aceea: „Ieșiți din mijlocul lor, și despărțiți-vă de ei, zice Domnul; nu vă atingeți de ce este necurat, și vă voi primi.”* Este o altă condiție: să nu atingem lucruri necurate și să fim despărțiți pentru Domnul, Dumnezeul nostru, și să fim de partea lui. Apoi spune în versetul 18: *„Eu vă voi fi Tată, și voi Îmi veți fi fii și fiice, zice Domnul Cel Atotputernic.”*

Vă rog urmați-mă în 2 Cor. 7:1 *„Deci, fiindcă avem astfel de făgăduințe, - ce făgăduințe? Tocmai am citi în cap. 6:16-18, iar aceasta este continuarea: -preaiubiților, să ne curățim de orice întinăciune a cărnii și a duhului, și să ne ducem sfințirea până la capăt, în frica de Dumnezeu.”* Vedeți ce spunea Pavel despre aceste făgăduințe scumpe? Acesta nu este un timp în care să te oprești, ci este timpul în care să mergem mai departe cu Domnul și să ne rugăm cum nu am mai făcut-o înainte, spunând: „Doamne, a sosit timpul când noi trebuie să fim puși pe altarul tău.” Veniți așa cum sunteți, și dați la o parte tot ce vă stă în cale, astfel ca la sfârșit să putem fi descoperiți ca fii și fiice ai lui Dumnezeu. Vedeți, Scriptura spune: *„Atunci voi veți fi fiii și fiicele Mele, iar Eu voi fi Dumnezeul vostru.”*

Apoi citim în Romani 8 că întreaga creație suspină și așteaptă descoperirea fiilor lui Dumnezeu. Vedeți acum de ce am primit făgăduințele scumpe în această generație, de ce am fost chemați afară, de ce trebuie să vedem că noi vom fi Templul lui Dumnezeu, ca în cele din urmă El să poată umbla și vorbi și să-Și descopere prezența Lui în viețile noastre. Așa cum Isus Hristos a fost descoperirea personală a lui

Dumnezeu Însuși pe pământ – Scriptura spune că El a fost Dumnezeu descoperit în trup (1 Tim. 3:16) – și noi credem acest lucru din toată inima. În Ioan 14, El a spus: „*Cine m-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl. Cum ziceți voi „Arată-ne pe Tatăl!”?*” Iar aici citim, în capitolul 6, că noi suntem Templul Dumnezeului Celui viu, și trebuie să fim chemați afară și să nu atingem nimic necurat: atunci El ne va primi, și va locui cu noi. Și spune mai departe „*Și Eu vă voi fi Tată, iar voi îmi veți fi fii și fiice, zice Domnul cel Atotputernic.*”

Prieteni, nu este de ajuns doar să pretindem că suntem copii ai lui Dumnezeu, ci noi trebuie să fim așezați în trupul lui Hristos, să fim puși în slujbă. Trebuie să vină timpul, așa cum am citit în Fapte, când Dumnezeu să ne călăuzească, să ne vorbească, să ne folosească în același fel cum citim în Scriptură. Noi știm că Biblia ne învață că aceeași putere care L-a înviat pe Hristos din morți, trebuie să fie în trupurile noastre muritoare. Și noi știm că aceasta este puterea lui Dumnezeu, este Duhul Sfânt. Și exact de aceasta avem nevoie: de aceeași putere care L-a înviat pe Isus Hristos din morți. Avem cele mai scumpe făgăduințe, așa cum spune aici Scriptura, dar apoi vine condiția de a fi curățați de orice întinăciune a cărnii și a duhului, și să ne ducem sfințirea până la capăt, în teamă de Dumnezeu. Prieteni, **dacă ar putea veni peste noi frica lui Dumnezeu, lucrurile ar arăta cu totul altfel.** Citim în Fapte că frica lui Dumnezeu a venit peste biserică, și acela a fost timpul când au avut loc acele lucrări mari și puternice. Iar noi am experimentat ceva din acestea, și cred că vom merge mai departe, în lucruri și mai adânci, și cred că teama de Dumnezeu va veni peste noi și mai mult, așa cum s-a întâmplat în ultimele săptămâni și luni. Noi nu am ținut doar adunări, și nu numai că am tradus predici ale fratelui Branham, ci noi ne-am făcut timp și după adunare. Și acela a fost timpul când Duhul lui Dumnezeu a început să se miște. Dacă vă spun că într-un week-end noi am avut trei adunări: sâmbătă seara, duminică dimineața și duminică după masa. Și s-au întâmplat diferite lucruri, dar am avut un week-end deosebit, când harul lui Dumnezeu a fost atât de puternic, și după traducerea unei predici a fratelui Branham, **noi toți am venit în față și ne-am rugat. Și acela a fost timpul în care Dumnezeu a început să se miște:** au fost vedenii, Dumnezeu chiar a numit pe nume câțiva oameni – viața lor a fost

corectată în prezența lui Dumnezeu. Prieteni, voi nu vă puteți închipui ce se întâmplă când oamenii sunt numiți pe nume; chiar și oameni care sunt veniți din alte țări și despre care noi nu puteam ști nimic, și viețile lor au fost descoperite. Știți ce s-a întâmplat odată când a fost chemat numele unui bărbat dintr-o altă țară? El s-a dus chiar în spatele amvonului, și a căzut jos, plângând, și ceilalți au plâns în fața lui Dumnezeu, mărturisindu-și păcatele și corectând lucrurile în prezența lui Dumnezeu. Nici un ochi nu a rămas uscat. Peste noi a venit o frică de Dumnezeu. Și prieteni, nu doar cei chemați pe nume, 12 oameni într-un week-end au găsit har înaintea lui Dumnezeu și ei au fost ajutați și corecți prin descoperire divină, iar ceilalți au strigat către Dumnezeu „Doamne, cu siguranță eu sunt următorul a cărui viață va fi descoperită aici.” Și a fost un plânset, o mărturisire, a fost pocăință și lacrimi în mijlocul nostru.

Eu cred că înainte ca mâna lui Dumnezeu să se poată mișca într-un mod deosebit, cu noi trebuie să se întâmple ceva: toată mândria noastră trebuie sfărâmată, toată neprihănirea personală trebuie să plece. Voi puteți crede că lucrurile sunt în ordine cu voi, dar este cu totul altfel atunci când ești în prezența directă a lui Dumnezeu. Este cu totul și cu totul altceva. Poți doar să spui: „*Doamne, pleacă de la mine, eu nu sunt vrednic să vii sub acoperișul meu!*” așa cum a spus Petru în acele zile. Chiar și proorocul Isaia, când a fost față-n față cu prezența și sfințenia lui Dumnezeu, el a strigat „*Vai de mine. Sunt un om cu buze necurate.*” – dar desigur, el a găsit har în fața lui Dumnezeu.

Prieteni, dacă v-aș spune, și dacă aș intra în amănunte despre cum a început Duhul lui Dumnezeu să se miște în viețile noastre, în mijlocul nostru, în adunările noastre... Este minunat. Și oriunde am călătorit în ultimele săptămâni și luni, am găsit aceeași dorință în mijlocul copiilor lui Dumnezeu: aceea de a fi mai aproape de Dumnezeu, de a avea acea părtășie, de a avea acea părtășie neîntreruptă...o, nouă ne e dor de asta. Au fost timpuri când am stat mai bine față de Dumnezeu, decât acum, multe lucruri s-au întâmplat, uneori a ieșit la suprafață fosta amărăciune sau alte lucruri, și dacă știți asta, chiar rădăcina amărăciunii nu strică altcuiva decât ție personal, pentru că rădăcina este în inima ta, nu a altcuiva față de care ai tu această amărăciune. Este în inima ta, distrugerea este acolo...

Și de aceea noi încă nu am ajuns la starea aceea când prezența lui Dumnezeu să se poată coborî. Puteți să credeți sau nu asta, mă puteți numi mincinos, fanatic, dar dacă vă spun căci chiar prezența lui Dumnezeu care s-a descoperit într-un nor supranatural, a venit jos în mijlocul nostru. Nu doar pe platformă ci și cele patru rânduri din față ale adunării au fost incluse când acea lumină a venit jos deasupra platformei și asupra celor patru rânduri din față. Prieteni, am stat ore întregi în prezența lui Dumnezeu: deodată am simțit că ar trebui să ne scoatem pantofii: chiar acolo ne-am descălțat, am plâns în prezența Lui și am spus: „O, Doamne, iată-ne! Ai milă de noi.”

Frați și surori, a venit timpul să ne arătăm în fața lui Dumnezeu, la altar. Să nu mai avem dreptatea noastră proprie, să lăsăm la o parte eu-l nostru. A venit timpul să luăm în serios mântuirea noastră, s-o ducem până la capăt în frică și să tremurăm în prezența Dumnezeului Atotputernic. Da, noi am ieșit afară, dar încă mai umblăm, și, prieteni, să nu umblăm de jur împrejur cum a făcut Israelul. Înaintea noastră este Isus Hristos. Iar când prezența Lui se coboară, atunci nu e vorba despre altcineva, ci El se ocupă de tine personal, este vorba despre tine, tu spui: „Eu sunt pierdut!” Dacă noi ne gândim la altcineva, atunci nu am ajuns încă în prezența lui Dumnezeu. În prezența lui Dumnezeu noi suntem pierduți. Noi toți am plâns și ne-am rugat ca niciodată în viața noastră. Dar am mai văzut că cele mai prețios timp în prezența lui Dumnezeu a fost acela când Duhul Său a putut avea propria Sa cale. Iar Acela care a început buna lui lucrare o va și desăvârși, El va fi cu noi până la sfârșit. Până acum noi am vorbit despre aceste lucruri dar acum a sosit timpul, nu vă mai puteți îndepărta. Timpul este aproape, și judecata începe din casa lui Dumnezeu. Să spunem atunci: „Doamne, ne vei lua Tu pe noi ca vase ale Tale? Vei locui în noi? Vei umbla în mijlocul nostru? Vei vorbi Tu în noi? Vei avea Tu calea Ta prin noi în ceasul acesta târziu din ziua harului? Și înțelegem că a venit lumina în timpul serii ca să ne arate calea chiar la miezul nopții. Pentru că dacă este vorba despre venirea Domnului Isus, Biblia spune că la miezul nopții s-a auzit o strigare. Dar când vorbește despre lumină, atunci vorbește despre timpul serii, nu despre miezul nopții.

Deci, vedem că lumina trebuie să vină în timpul serii atunci când începe să se întunece. Iar profetul Isaia a spus: „*Căci iată, întunericul acoperă pământul, și negură mare popoarele; dar peste tine răsare Domnul, și slava Lui se arată peste tine.*” Lumina a venit în timpul serii ca să ne arate calea, nu ca să ne aducă o descoperire nouă. Este adevărul sincer: eu nu aş putea pretinde nici o descoperire. Dar eu pot pretinde că Dumnezeu în mila Lui ne-a călăuzit pas cu pas în Cuvântul lui Dumnezeu descoperit, și Cuvântul lui Dumnezeu descoperit este și voia lui Dumnezeu descoperită. Înțelegeți? Nu este doar o discuție despre Cuvântul descoperit, ci este Hristos descoperit în Cuvântul Său, este voia lui Dumnezeu descoperită pentru trupul lui Hristos în aceste zile de pe urmă. Nu este o teorie ci este o realitate! Dar eu vă întreb: este o realitate în viața voastră? Asta contează! Noi putem vorbi despre Cuvântul descoperit, despre descoperirea lui Isus Hristos, despre descoperirea tuturor tainelor lui Dumnezeu, noi am putea vorbi despre toate acestea. Dar prieteni, dacă noi nu ne-am găsit locul nostru, dacă nu am fost chemați și numărați printre aceia care sunt Templul lui Dumnezeu din timpul acesta, Casa Celui Atotputernic, folosiți pentru onoarea și slava lui Dumnezeu... Și Scriptura spune în Evrei că Moise a fost credincios în toată Casa lui Dumnezeu, iar Hristos este credincios în propria Lui Casă, iar Casa Lui suntem noi. Noi suntem Templul viu al lui Dumnezeu pe acest pământ. Dumnezeul cel Viu are un Templu viu descoperind Cuvântul viu al făgăduinței prin noi, în timpul acesta. Nu este ceva mort, ci este Hristos viu în veci. Și dacă El locuiește în inimile noastre, noi nu mai avem la ce ne uita în urmă, ci noi trebuie să ne uităm înainte la El, și același Dumnezeu care ne-a scos afară, tot El ne va duce înăuntru.

Deci, a venit timpul să folosim timpul care a mai rămas, fie acestea zile, luni, săptămâni, sau ani – nu știm și nu putem spune – dar știind că Hristos ar putea veni oricând, eu cred că adevărații copii ai lui Dumnezeu vor avea un timp de rugăciune. Chiar și în locul în care am citit din Fapte, ei se rugau. În timpul rugăciunii Dumnezeu dă o vedenie. Nu am întâlnit nici un bărbat și nici o femeie care să aibă o vedenie în timpul discuțiilor. Niciodată! Dar când noi ne rugăm, prezența lui Dumnezeu se coboară. Atunci lucrurile încep să fie altfel. Domnul îi

vorbește lui Anania despre Saul și-i spune: „*Căci iată, el se roagă; și a văzut în vedenie pe un om, numit Anania, intrând la el, și punându-și mâinile peste el...*”

Prieteni, Anania nu a fost un mare profet. Biblia spune că era un ucenic. Ești tu un ucenic? Sunt eu un ucenic? Poate Dumnezeu să mă folosească? Te poate folosi pe tine? Cu siguranță că poate! Dar noi trebuie să venim în prezența Lui, și apoi să ne supunem voii Lui desăvârșite, și călăuzirii Duhului Sfânt. Și veți vedea dintr-o dată cum vine o vedenie, tu vezi ceva, Domnul îți vorbește... nu este o închipuire, ci este o realitate. Asta s-a întâmplat în ultimele săptămâni și luni de câteva ori, când Dumnezeu în mila Sa a vorbit într-un fel supranatural, a dat vedenii, a dăruit orientare, a dăruit prorocii. Și asta nu-i ceva ce s-a întâmplat într-un colț. Au fost sute de oameni martori când Domnul a dat vedenii și acestea s-au dovedit adevărate.

Dacă sunt sincer față de voi, trebuie să recunosc faptul că odată m-am speriat de moarte când a fost chemat numele prietenului meu David Wals, și a fost adevărul absolut și Dumnezeu a dovedit asta. Deci, orice vorbește sau descoperă Domnul, este întotdeauna adevărul. Nu este o închipuire, nu este ceva ce produci într-o anumită atmosferă. Tu doar aștepti pe Domnul și deodată Duhul lui Dumnezeu începe să se miște, și în acea atmosferă cerească toate lucrurile sunt posibile. Și după înțelegerea mea, acesta este timpul când Dumnezeu ne ia deoparte și dorește ca noi să rămânem în prezența Lui, și nu există un timp petrecut mai bine în prezența lui Dumnezeu așa cum este timpul rugăciunii. Și mă întreb dacă vom rămâne în seara asta – nu spun că se va întâmpla ceva deosebit, dar cu Dumnezeu toate lucrurile sunt posibile. Și noi trebuie să începem cu asta – nu este ceva ce facem noi - dar cel puțin să-I dăm lui Dumnezeu șansa, așa cum am amintit la început: când fratele Branham ținea o predică, la sfârșit spunea: „Dumnezeu trebuie să confirme ceea ce am spus eu...” și apoi Cuvântul nu era numai o literă, sau numai un Cuvânt vorbit, ci devenea dovedit, un Cuvânt viu, o realitate vie. Eu sunt sincer cu voi: dacă l-aș fi auzit pe fratele Branham predicând în 1955 și el fi spus doar „Amin!” după ce a terminat predica, atunci m-aș fi gândit că este un bărbat ca mulți alții, pentru că fiecare pastor și fiecare evanghelist spune „Amin!” după predică, apoi dă

drumul oamenilor. Dar a fost altceva: nu aminul, nu plecarea, ci a fost timpul acela când prezența lui Dumnezeu cobora, și Cuvântul era confirmat iar făgăduințele erau împlinite. Niciodată nu voi uita impresia pe care a lăsat-o asupra vieții mele acea slujbă. Dar așa cum am spus-o nu a fost numai „Amin!” după predică, și „Mergeți cu pace și reveniți mâine!” ci a fost altceva: „Dacă Hristos este același, El face aceleași lucruri. Și dacă El este aici în seara asta cu noi, El face aceleași lucruri. Credeți cu toții acest lucru?” Și noi a trebuit să spunem: „Da!”, dar în realitate ne era greu să credem. Dar vreau să accentuez acest lucru: acolo era un vas folosit într-un mod puternic, dar acum noi suntem mulți, și nu credeți că Duhul Sfânt poate sfinți viața voastră, și că vă poate folosi pe voi conform Cuvântului pe care l-am citit și vi l-am predicat în seara aceasta, și anume că Dumnezeu cheamă afară și spune „Poporul Meu, despărțiți-vă... ca Eu să pot locui în voi, să pot umbla în voi, nu doar cu voi” – ați citit asta cu toții? Nu spune: „Voi umbla cu voi” – acum nu este Hristos cu noi, sau Dumnezeu cu noi, ci Hristos în noi. A fost un timp când era Dumnezeu deasupra noastră, apoi a fost Dumnezeu cu noi – Emanuel, dar acum este Dumnezeu în noi. „Voi locui în voi, voi umbla în voi, voi vorbi în voi, voi vedea, voi vindeca – Eu sunt Acela care face toate astea.”

Dacă am putea înțelege asta în seara aceasta, și anume că noi suntem nimic. Și dacă voi credeți că sunteți ceva – nu sunteți nimic. Tu poți să crezi ce vrei, dar asta nu înseamnă că ești ceva. Tu nu ești ceea ce crezi. Tu ești ceea ce spune Cuvântul că ești. Nimic mai puțin și nimic mai mult. Tu ești o bucată de lut. Înțelegeți ce vreau să spun? Ești doar un vas. Tu și eu nu suntem nimic. Chiar Scriptura spune că dacă am făcut tot ceea ce ne-a poruncit El să facem, să spunem că suntem robi netrebniți care am făcut ce ne era poruncit să facem. Nu este vorba despre noi ci despre ceea ce face EL. Și El a început lucrarea Sa, și tot El o va și desăvârși. Dar El are nevoie de un Trup, aici pe pământ, în care să locuiască, prin care să lucreze, prin care să vorbească, să desăvârșească ceea ce a început. El are nevoie de tine și de mine. Are nevoie de noi toți. Și mădulele trebuie să-și ocupe locul corect, sub călăuzirea Duhului Sfânt. Dacă putem avea acea unitate biblică – cum spune Scriptura: Dumnezeu în Hristos, și Hristos în noi. De aceasta

avem noi nevoie. Și apoi înțelegem că nu vindecăm noi, sau nu facem noi ceva....am amintit seara trecută: nouă nu ni s-a spus niciodată să predicăm vindecarea divină. Ni s-a spus doar să mergem și să predicăm evanghelia, și să vindecăm bolnavii, și să scoatem dracii, și să înviem morții. Noi nu suntem chemați să predicăm despre învierea morților. Nu suntem chemați să predicăm despre vindecarea bolnavilor. Suntem chemați să predicăm evanghelia lui Isus Hristos, și evanghelia este puterea lui Dumnezeu. Nu constă doar în cuvinte, ci este puterea lui Dumnezeu: așa spune Scriptura: *„este puterea lui Dumnezeu pentru mântuire.”*

Deci, dacă-I dăm lui Hristos locul potrivit și predicăm evanghelia lui Isus Hristos, trebuie să vină ziua când suntem sub conducerea directă a Duhului Sfânt. Vorbește Cuvântul și se va întâmpla la fel de sigur cum o spune Scriptura în Marcu 11: dacă spuneți acestui munte...nu spune că dacă ne rugăm ca muntele să se mute. Uneori ne rugăm până ne pierdem credința pe care am avut-o la început. Unii se roagă până ce nu mai cred deloc. Dar nu este corect așa. Noi să ne rugăm până în momentul în care credința atinge punctul culminant și apoi vom avea călăuzirea Duhului Sfânt, și vom vorbi ca și cum deja s-ar fi întâmplat. Se întâmplă nu dacă te rogi ca muntele să se mute, ci dacă spui muntelui să se mute. Este un cuvânt vorbit în mod direct, după auzirea Cuvântului. Credința ajunge până acolo încât tu exprimi lucrul pentru care te-ai rugat, crezând că deja l-ai primit de la Dumnezeu. Și atunci trebuie să se întâmple. Dar dacă nu-l exprimi, tu te îndoiești, nu ești sigur de lucrul pentru care te-ai rugat. Dar în clipa în care îți este descoperit iar tu îl exprimi, nu se poate altfel, ci trebuie să se întâmple.

Cum predica și fratele Branham despre Simeon, cred: acelor oameni ai lui Dumnezeu nu le era teamă să mărturisească, ci ei au crezut căci Cuvântul lui Dumnezeu le-a fost descoperit, și ei au vorbit despre acest lucru peste tot. Și a venit ziua când au văzut cu ochii lor ceea ce le-a fost descoperit și despre care ei au vorbit. Înainte de a avea loc răpirea, în Mireasa lui Isus Hristos trebuie să se întâmple același lucru, pentru că aceea este singura cale de a fi descoperiți ca fii și fiice ai lui Dumnezeu. Hristos a fost descoperit aici pe pământ ca Fiul lui Dumnezeu, dar acum este rândul nostru ca noi să fim descoperiți ca fii și fiice ale lui

Dumnezeu. Și întreaga creație așteaptă acest moment măreț. Nu este nevoie să vă mai spun că trăim în cel mai măreț timp din istoria omenirii. Isus Hristos vine în curând. Suntem gata să-L întâmpinăm? Poate El locui în noi? Poate El umbla în mijlocul nostru? Poate El vorbi în noi? Poate El să lucreze prin noi conform Cuvântului Său sfânt făgăduit pentru ceasul acesta? Dacă nu, prieteni – și acum mă văd pe mine și voi vă vedeți pe voi – noi trebuie să fim realiști. Să privim în față realitatea! Să spunem „Doamne, iată-ne: noi am venit să Te întâlnim în seara asta.” Și în seara asta este posibil ca noi să-L întâlnim pe Dumnezeu, sub predicarea Cuvântului Său și în rugăciune. În rugăciune noi avem acea legătură personală cu Dumnezeu. Vorbiți-I lui Dumnezeu în seara asta ca și cum El ar fi lângă voi, ca și cum L-ați vedea, și vorbiți-I ca unui prieten. Și eu cred din toată inima, că în final Dumnezeu Își va avea calea Lui în mijlocul Miresei lui Isus Hristos. Nu așteptați până vine o persecuție, ci doar spuneți: „Doamne, este atât de târziu, noi am dori să vedem slava Ta descoperindu-Se, Cuvântul Tău făgăduit împlinit, și am dori să primim tot ceea ce ai pregătit Tu pentru noi.” Și eu cred din toată inima că Dumnezeu nu va reține nimic. Țineți minte: noi am fost chemați afară. Acum suntem în călătorie. Să nu ne-nvârtim de jur împrejur. Să mergem înainte, să câștigăm pământ, pretindeți Cuvântul făgăduit al lui Dumnezeu pentru pământul vostru, și spuneți: „Doamne, în seara asta sunt aici și nu vreau să plec așa cum am venit. Sunt aici să Te întâlnesc.” – și veți vedea că dacă aceea este dorința inimii voastre, se va întâmpla ceva în seara aceasta. Și veți începe să-L lăudați pe Dumnezeul Cel Atotputernic pentru mila Sa și harul Lui din seara aceasta. Fie ca El să ne dăruiască înțelegerea Cuvântului din seara aceasta. Noi suntem chemați afară, suntem un popor ciudat, puși deoparte pentru slujba Celui Atotputernic. Noi suntem numiți Templul Său, dar acest Templu nu poate fi gol: El trebuie să trăiască și să locuiască în Templul Său, și slava Sa trebuie să se coboare. Noi n-am fost chemați afară degeaba. Nu ca să fim auziți sau văzuți noi, ci este vorba numai despre Hristos. Înțelegeți despre ce vorbesc eu? Hristos, speranța slavei, El cel dintâi și Cel de pe urmă, El, Capul Trupului Său care este Biserica Lui.

Și eu cred că El a dat Cuvântul ce s-a vorbit în seara aceasta. Nu m-am gândit la nimic, ci doar am venit la adunare, aici, fără să mă gândesc mai dinainte ce voi spune, dar când am început parcă Duhul Sfânt m-a îndreptat spre textul pe care tocmai l-am citit, și apoi la celălalt text, și probabil că am fi putut merge la multe alte versete. Dar să ne oprim aici, în seara asta, și să înțelegem că este timpul ca noi să venim în prezența lui Dumnezeu, la altar, și să spunem: „Doamne, zdrobește-mi inima, zdrobește-mi mândria, îndepărtează toate lucrurile care...” Prieteni, voi simțiți doar atunci când sunteți voi atinși. Voi n-ați simțit atunci când i-ați rănit pe alții. Noi am făcut toate aceste lucruri... și eu, și voi. Dar nu am simțit atunci când i-am rănit pe alții. Noi am simțit doar atunci când am fost noi răniți. Dar cu toții suntem vinovați. Toți am fost lipsiți de slava lui Dumnezeu, cum spune Scriptura. Dar suntem încă în zilele harului, și încă mai putem veni în prezența lui Dumnezeu și să spunem „Doamne, iată-ne: ia-ne așa cum suntem și descoperă-Ți prezența în noi, și viața Ta în noi.” Și eu cred că Dumnezeu o va face chiar în seara asta. Amin.

Să ne ridicăm pentru rugăciune. Nu știu dacă cineva simte că trebuie să vină în față. Dacă simțiți, atunci faceți-o, dacă sunteți atinși de Duhul lui Dumnezeu, veniți aici și să ne rugăm câteva minute, în prezența lui Dumnezeu. Cine simte asta? Simțiți-vă liberi să veniți. Veniți aici. Puteți rămâne și acolo unde sunteți, dar poate cineva are nevoie de rugăciune, de o rugăciune deosebită, atunci veniți. Eu cred că Dumnezeu vă poate atinge. Cuvântul a fost predicat, Domnul este aici ca să-și confirme Cuvântul Său, să vorbească și să facă ceea ce Și-a propus în seara asta. Nu este vorba despre planurile mele sau ale voastre, ci este timpul lui Dumnezeu în care să ajungeți la cunoștința că trebuie să ne găsim locul nostru la altar. Prieteni, Duhul lui Dumnezeu se ocupă de voi. De ce nu veniți puțin mai aproape, vă rog, nu aveți această posibilitate de fiecare dată, vă rog veniți mai aproape. Slavă Domnului. Fratele care se ocupă de cântări... eu nu știu ce se cântă în engleză, vrei să cânti o cântare? Poate cântarea „Să fiu ca Isus...” Să ne închinăm lui Dumnezeu.

Halleluia! Slavă lui Dumnezeu! O, Isus, ne închinăm Ție, Te adorăm, Dumnezeule! O, Isus, scump Isus, o, Dumnezeule coboară-Te

într-un mod puternic, atinge fiecare inimă, o Dumnezeule, modelează inimile noastre, cercetează viețile noastre. O, Isus, Halleluia, slavă lui Dumnezeu! O, Dumnezeule, în seara asta Tu ești aici, slavă numelui Tău, Isus, o, Isus. Atinge pe fiecare, Dumnezeule. Nume scump al lui Isus. Pune-ne împreună ca pe niște pietre vii în Clădirea Celui Atotputernic. Ai calea Ta. Fie ca Cuvântul pe care l-am auzit în seara asta să devină o realitate vie. O, Isus... Slăviți pe Domnul. Măriți numele Lui Cel sfânt. Dumnezeule, îți mulțumim pentru mesajul acestui ceas, pentru Cuvântul descoperit al lui Dumnezeu. Isus, îți mulțumim pentru că ne-ai scos din Babilon. Dumnezeule, Tu ne-ai scos afară cu un braț puternic. Isus, ai calea Ta cu noi. Halleluia! O, Isus... Halleluia! Isus, cercetează poporul Tău! Slavă numelui Tău, Isus. O Dumnezeule. Cerul să fie aici, și prezența Ta să se simtă în mijlocul nostru. Peste noi să vină Duhul pocăinței. Noi vedem neajunsurile și eșecurile noastre.

Amin.

* * * * *